

ბ ბ ბ ბ ბ ბ ბ

საქართველო
საბჭოთაო

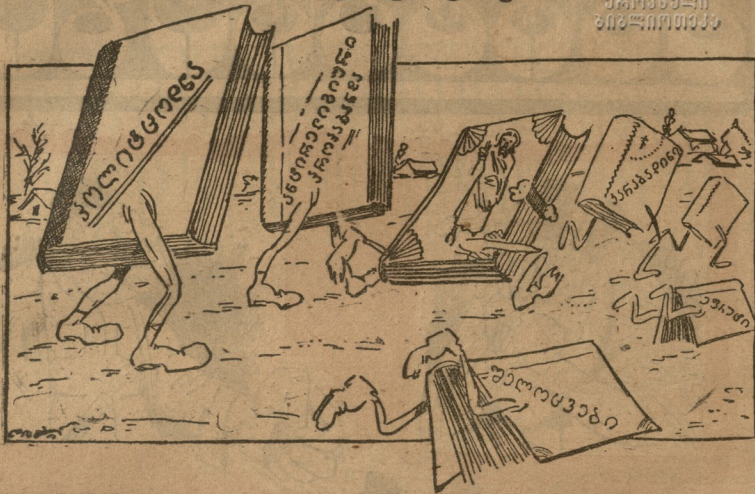
F-925

მღვდელი-კულაკ-ჩარნ-ბიუროკრატი
მა, ესენია ჩემი „მუჭები“.
თავის ბაცილებს უველგან სთესავენ,
როგორც მკბენართა მავნე ბუჭები.

მაგრამ არც ერთი ამათავანი
ვერ გაიქცევა ჩემს კაღმის წვერსა;
წოგი მათგანი თავს ახლის კედელს,
წოგი დაიგდებს უღვაშ-წვერსა.

შ ე ტ ე ვ ა

ბოგენია და პროზა, როგორც ასეთი

(დისკუსია ჩემ თავთან)

დღევანდელი ეპოქა ხასიათდება საქციელით და მიწვევებით. ფაქტი—ფაქტოლოგია.

— არა, ჩვენში კრიტიკა არ არსებობს. მამასადღე, სწორედ რაც ვინდა, სულ ერთია მაინც არავინ დადასტუებს. მე კი არ ვამტკიცებ ამას... ამტკიცებს ნიკო მიწიშვილი. ასეა ეს. უკრიტიკობამ გამოიწვია გრძელი პოემების განვითარება.

— მაშინ რატომ სწერს, შენ ჩემო თავი ძვირფასო, იგივე მიწიშვილი:

„უფრო მოვიცადე სულ არა მაქვს დრო მოხვედრის; რა ვქნა მთავრობამ გამოიჩინა ისეთი საქმე. ცრიტიკოსებო, აბა ხად ხართ, გვითხარით რაზე“.

პართიოც. (უკვე ჩავფიქრდი) ვინა სცალია ახლა სა-წერითი, ან საკითხავთი, ან კრიტიკისათვის? რას ამბობენ თვით პოეტები?

ბ. შანშიაშვილი სწერს:

მუდამ ეპოქის ვნებრივი კუბოებს

მეც შეეუბნოვეთ გადაფიქვითი.

ახ. ლმერთო ჩემო, ამდენი ხანი

რატომ კახეთში არ გავექცე“.

არისტო კუმბაძის ცალიმი მარტო პროზას აცეთებს და სწერს „ფულიან ხარისს“. ეს ალბათ მუზამ შთაგონა მისი, როდესაც გონიარობს მიუღიდა.

პაოლო იაშვილი პართალია პროზისთვის არ იკლავს თავს, მაგრამ ლექსის წერა რომ ლამაზია იცის ამის ელენე დაიბნენ ამოწმებს. იცით რას სწერს იგი ერთ ლექსში?

რადაც სიტობა გამგდარი ტანში

და სიხარული ამიტანს რადაც“.

ამ ლექსის შინაარსს ყურად გაიგებს. აქ ლამაზაკია მოხდენილი ლექსით გამოწვეულ კმაყოფილებაზე და...

მაგრამ, ან ტ. ტაბიძის სტრიქონებიც:

„მაშ გამარჯობა ტყემლო სიცოცხლე,

დავრჩებით ერთად ჩვენ განუყრელი“.

პეტისძის ამ პოეტს არაფერი სტყობია; მაგრამ ოპტიმიზმიც კი საქმეა, მაშინ, როცა მოღარებები ბუხების სათვლელად არიან განწყობილნი.

„წერულს ვსიღულამ შეშის ფუთობით და მუფუნის სითხო ერთი მანეთის“.

ეს სტრიქონები ვ. ვაფინადაშვილისაა და მთლიან ეხლა (ველდები მგონი) ილაპარაკე კაცმა პროლეტკაზე.

სადა ხართ დანარჩენები? დაგვაფიქვდა კორინას თავდადისავალი. შე კაცო კოწია, ქვე უნდა დაგეწერა-კი ამდენი ხანი ერთი ორიოდ ლექსი.

ცხცლაძეც, რა გაქვს სასაყვედურო? ჰაერს ხომ ჰკლავა? იცოდ სავადა მოეწონები ხალხს.

ბოლოს ფუტურისზე: „ტენფერება და მეცნია“

ხარჯთაღრიცხვების პარაგრაფებით ჩამომხმავლ ფურცელსა ჰგავს. ვინაიდან ზოხმანი და ზოხიალი კაშხალია

კულტურის, რომელსაც ლიცილიცა ელის ცამდიარებით მოლომოდ თქვაფერების კიდურებსაგან. ქალებმა ენერგიული ჩუმობებით მიუხედავად კომპარტობა დაიწყეს და გა-

მოიწყვიტეს კოსპოლიური მეცნიერის ყანაურობა და კურდღლიანობა ევროპული საფერის განივების ცოცხლი. ცოცხა ვსაფერია ისტორიისათვისაც: ცოცხენ ნივთები, ლექსები, მატარებლები, პერსპექტიული გემები და ხუნმაპლტრია.

პოეტი უნდა იღვწოს საირივით და თვალყურს ადევნებდეს საბუთების სისწორეს. მთავარია ორდერი და შემოსავლის ნომერი, რომლითაც დღევანდელი ბევრი მელიოტი თვით. ჩვენ ბოძილში ვიწვევთ ექსპლოატაციაში გეტარებულ ხანს და ტახუნს. იყოს მარად უჩინარი ყაზბეგი და იაღბუხი, რომელიც ამოარდებამ ჩირბის ფრთა, ჩვენი ლექსები, ფელამუში და შვენილის ყროლობა“ (ფუტურისტული ნაწარმოებებიდან).

პოეტი: — ბილ მინდორზე ვერაფერს ვხედავ...
 მაღლა კი მოსკოანს ჯვრის მონასტერი...
 ბარბაროზი: — რა თუ ვერ ხედავ სხვირის წინ ზაპანს?
 "შენ ვიღაც ხარ ყოფილხარ ფბერი.

„პ რ ე ბ ი“

უდიდესი პოეტი ვარ,
 გამოგზავნა ქვეყნად ცაბა,
 რა უყოთ რომ ჩემი წიგნი
 არ გამოსცა სახელგამმა!

მართალია, ამ ბოლო დროს
 მილაღატა გონორობა,—
 მაგრამ არაფერი მიჭირს,
 თუ კარვად მყავს ჩემი შამა.

სულ ყველაფერს ადვილად ვძლევი:
 ლეჩხაი თუ პროზა, დრამა;
 ოპერისთვის ლიბრეტოს ვწერ,
 სახელი აქვს — „ჩაბი-რაბა“.

ქაიზორი მაქვს გენიოსის,
 გადავრეე ერთი „ღამა“.

რა უყოთ რომ პანტურინ ვეროთ
 გამომაგლო მისმა ქაბრმა!

მას არ ესმის, რომ მის სახლში
 მიმიყვანა ტრფობის ალმა,
 ჩემი ნიჭი, ჩემი მადლი
 დამიფასა მარტო ქალმა.

ხელთნაწერებს ვაფრთხევ.
 არ შემაკროთს ერთობ ვალმა!
 რა ფუყოთ, რომ მიეკიტანი
 გუშინ ბღვერეით მომესალმა!

მას არ ესმის, რომ კარგს პოეტს
 უნდა კარგი სმე და ჭამა.
 პური-მარილში ფულს ვადეიხდი?
 უცხოვნდება ისევე შამა!
 ხევირ. ბენ-შეიხ.

კვთილობრავია

ხეირიანად არც კი მახსოვს—როდის დავიბადე. თუ ბებიაჩემის სიტყვებს დავუჯერებთ—ჩემს დაბადების დროს დედაჩემი სახლში არ იყო, ქალაქში წასულიყო ღლონობისათვის საჭირო რამე-რუმის საყიდლოთ. როცა დაბრუნდა, თურმე უკვე დაბადებული დავხდი. ძალიან გაუხარდა ჩემი დაბადება, რადგან პირველი ვაჟი ვიყავი, და ლექსი ჩამუჯრა. (ცხლა რომ მომაჯონდება მისი მამინდელი ცეცვა, აღტაცებაში მოვიდვიარ).

ცეცვა დედამემა კარგი იცოდა. მახსოვს: მამაჩემისა და მის ქორწილზე (მე მაყარად ვიყავი) ყველაზე უკეთესად ის ცეცვობდა.

მეორე დღეს მე სამილილი „საქმის გზაზე“ დავიბადე. მოვიგონე გუშინდელი ამბავი. სასაწყარკვეთილებამ შეიპყრო ჩემი სული და პირველთა მამის ვიგარძენი ჩემზე პოეზიის მაღლის გადმოსვლა. ამოვიხსრე და ამ ამოხსრას ჩემდა უნებურათ ეს სიტყვები ამოვიკვა:

ვერ დავიჭირე მკაცრი გამოცდა...
აწი ნერვები რით დავიღინჯო...
მე აღარ მინდა ისევ აქ მოცდა—
ო, აქ რამდენი არის ბაღლინჯო...

მეც მოწონა ეს ჩემი მუნასიბი ლექსი, მოვიწოდებ მისი განმეორება და დამახსოვრება, მაგრამ უკვე გაფიქრდა თავიდან და აღარ იქნა მისი განახლება.

ერთი თვის შემდეგ მომწალოეს. ნათელგობა ეკლესიაში მოხდა. ხაფიულის კვირა-დღე იყო. მამაჩემმა შემსვა ჩვენს ჯორზე, თვითონ ცხენზე შეჯდა, და სხვებთან ერთად ეკლესიისაყენ გაეაჭროლეთ ჩვენი რაშები.

ამის შემდეგ დაიწყო გაჯახრბებული ცხოვრება. ჩავუწერე შრომის ბორჯაში, მაგრამ: **ამაოდ რიგში დგობა და მოლოდინი დიდი...** არ არის ბურის ფული, (რაც არ მაქვს რას გავციდი). ასეთი ლექსები ასეთ გაჭირებების დროს უკვად მღელიდა თავში.

მართალია: ეს უკვე აშკარა, თვალნახული პოეტური ნიჭი იყო, მაგრამ მე მაინც ვმოჩტვობდი და ეჭვი შემდიოდა თავის პოეტობაში.

ამ ყოყმანის დადებითად გადაჭრას ძალიან შეუწყო ხელი შემდეგმა გარემოებამ: ერთხელ, როცა შრომის ბირჯაში გამოვცხადდი მეთათსაგროჯერ რევისტრაციავზე, ასე მიიხსრეს:

გაეჭროლით ეკლესიისაყენ...

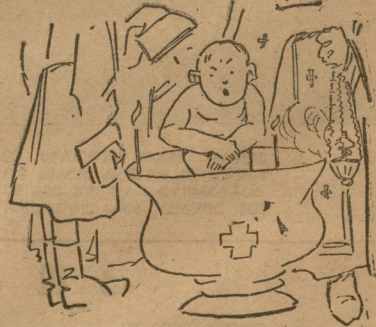
როცა გამატიტელეს ემბაზში ჩასასვლელად, სირცხვილისაყენ გაეწიოდი და სასირცხვილო ადგილები ხელებით დავიფარე. (ამის შემდეგ ვის შეუძლია ჩემზე სოქავს, რომ მე სირცხვილ-ნაშუსი არა მაქვს? ხედავთ—ბავშობის დროსაც როგორი ზრდილობიანი და პატიოსანი ვყოფილვარ?!).

ნათელგობაში ჩემი სადღერბტელის სამადლობელი ყანწით დამაშვიინეს. (აშლად ამიტომ გამოვედი ასე კარგი მსმელი).

როცა სკოლაში შემიყვანეს და ანბანის წერა-კითხვა დამაწყვიინეს, მე მაშინაც ვატაცებული ვიყავი კანტის ფილოსოფიით და მარკსის კაბიტალით.

ასოებში ძალიან მეჯავრებოდა ასო „ბ“. მისი დამახსოვრება და, კიდევ უფრო, მისი წერა ვერ შეიძლები. ამიტომ მასწავლებელი ხშირად მეტყვოდა დავკნით:

— ო, შენ შაოლოა ბუ, შენა!—და რომ ჩემი ნიჭი შეურისაყენ არავის დაეწყევლა, შუღლზე ცარციტ ჯგარს დამისეამდა.

ნელგობი დავიფარე სასირცხვი ადგილი.

თავისუფალი არის ადგილი;
თქვენი მდიბა არის ადვილი,
მაგრამ... რა ექნათ, რომ არა ხართ სპეცი,
და არ სჭირიათ თქვენსავით ბეცი.
დიხ! ასე მიიხსრეს, რა უნდა მექნა?

ჩამოვყარე ყურები და ჩემს ბელ ვემდურები: შენ დაგადგეს თვალბი, რომ მე არ ვებრალები.....

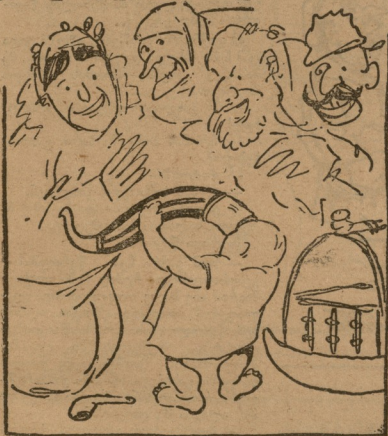
საშელოლო კონდის დასრულებების შემდეგ თავი ამოეყავი თბოლასში უნივერსიტეტში შესვლის მიზნით და, იმ სწორედ, ამ წრიდან იწყება ჩემი გამოვლებტა. (აქ ძალაუნებურად მაგონდებდა ამონაწერი მარკსის თხზულებიდან, რომელიც ჯერ კიდევ ოთხი-ხუთი წლის ბავშვა წავიკითხე: „მდგომარეობა კქმნის შეგნებას“. ე. ი. მდგომარეობამ მე პოეტი გამომიკვანა).

როცა უნივერსიტეტში მისადები გამოცდები ვერ დავიჭირე, მე სევდამ მომიცვა და სხვა აშხანაგებთან ერთად სარდალში ჩავედი. მხოლოდ ის მახსოვს, რომ სარდალთან აურ-საური გამოვედი.

შევეუროდი „პულტოველის გამზირს. გავიკანი „პულტურული ცხოვრება“ და მისი წარმომადგენლები.

არც ისე ძნელი ყოფილა პოეტად და მწერლად გახდომა. არაგის არაფერი დაუწერია, მაგრამ თავისთავს პოეტად და მწერლად ასაღებს. ყველა ხელნაშთს პოეტობა ვამფლობინე, რადგან ეს ყველაზე ადვილი საქმეა.

მართალია კ. კაპანელი, როცა ამბობს: „ტანჯვა (მწუხარება) არის შემოქმედება“-ო, მე რომ არ გამომეცადა: გამოცდებში ჩაჭრა, უმუშეობობა, სიმშობი და ასეთი დღეობარება, — ცხადია არც მწერალი ვიქნებოდი. ხოლო თუ მწერალი არ ვიქნებოდი, არც დღეობადედი ცოლი მეყოლებოდა.

სამაღლობელი ყახვით დაბადებულიყო...

თუმცა რომ არ მყავდეს, სჯობია. ყოველთვის მისაყვამდურებს:

— შე კეხარა ქოთანი, შენა! ეს არის შენი პოეტობა—მწერლობა? შენი ჯერ არაფერი არ დაბეჭდილა. მე რომ ლექსებს მიგზავნიდი, იმათი დაწერა რა დიდი საქმეა? ისიც ნახევარზე მეტი ნაპარავი იყო სხვადასხვა წოგნებიდან!

- კი ესწერ, გენაცვალე, მაგარა.
- მეც ვიცი, რომ კი სწერ, მაგრამ არ დაბეჭდავენ.
- მერმე ეს ჩემი რა ბრალია?
- მარ ვისი ბრალია?

— იმათი! თუ მათებურად არ დაეუწერე, არ დამიბეჭდავენ... მე კი ჩემს ავტორიტეტს ვერ შევლახავ. მაგათი გულისათვის ცუდს ვერაფერს დავსწერ; ხომ იცი—ენლა კარგი რომ რამე დასწერო, არ დაგბეჭდავენ. მე შემძლია დავსწერო (უკვე მოფიქრებული მაქვს თავში) შექსპირისებური ტრალედიები ჩვენი მეფეების ცხოვრებიდან, მაგრამ რომ მინახონ კონტრ - რევილიუციონერობას დაწყებმენ და ამიტომ ალარ ესწერ ჯერ-ჯერობით. მე შემძლია დავსწერო რომანები ლორდებისა და გრაფების ცხოვრებიდან, მაგრამ ამისაც მეშინია—უსტოვლკანბტლისტებით კავშირის დაჭერას დამუშაებენ. ერთი სიტყვით ნაადვილო შექსპირი და ანატოლ ფრანსი ვიქნებოდი, რომ კომუნისტების არ შემწინოდეს. დღეს ჩამკედარია ჩვენში ყოველი შემოქმედება. თი ღმერთო, რა დაგიშავე; რომ ამთ ღლოს გამაჩინე? მე ან ამით უწინ უნდა დავბადებულყავ, ან და ამით შემედეგ... მაშინ ჩემისანა დიდი მწერალი და პოეტი სხვა არაყინ იქნებოდა მთელ მსოფლიოში.

— ხა-ხა-ხა-ხა!—ისტრიული ხარხარით დამცინის

ცოლი და მსახურს უქანას:—სონია, ერთი გედრო ცივი წყალი მოიტანე.

— წყალი რად ვინდა? ხომ არა გავაჩილი?
— შენთვის მინდა, შენაჩინს შენ ხანს გაიქებული და თავზე უნდა გადავასხა; ეგებ ქუჯაზე მოხიდე!—და ისეც განავარობს ხარხარს.

მისამსახურეს მართლაც შემოაქვს ერთი გედრო წყალი.

— რა კარგი მოტივია?! ყველა უწიწო და ფინაზი შენსავით ლაპარაკობს—მეუბნება ცოლი და თანაც ღონე მოკრფილი ზეზე სდებდა.

ცოლის ასეთი სიტყვები პირში წყალს მიგებებს და ჩემთვის ვფიქრობ:

— კულიანია ეს დღეაკაცო: ყველაფერს მიხვდება. ცოლი კიდევ არაფერი, მაგრამ ეს რომ სცემებაც ვაიგონ, მაშინ ხომ ჯვარი დასევა ჩემი მწერლობის სახელს?!...

— აფუსს რა „გენის“ იღუბება?!—გველის პენა არ იქნება ამაზე უფრო შწარე.

— გენაცვალე, როცა არ იცი, ნუ ლაპარაკობ!—ევე უბნები ცოლს აღვრითო და ვცდილობ მის დამზედებას.

— მჰ! არ ვიცი... შენი ლექსის მხოლოდ ორი კვპულეტი დაბეჭდა და ისიც „ტარტაროზი“-ს „ცნობათა მიღება“-ში. ეს არის და ეს შენი ნაწარმოებთა დაბეჭდილ ტომები!—და წინ დამიდვა „ტარტაროზი“-ს მიხუთმეტ გვერდი, სადაც ჩემს შესახებ ეწერა:

— ვათავებთ თქვენს ლექსიდან შემდეგს: შე ყოველთვის ფიქრებში ვარ, ვით მემაწუნე მიზოს ვიცი, და მე ლექსი რომ დავსწერო, აქ რა არის გასაკვირი?! ლექსი ფიქრის ნაყოფია, შიგ მარხია ჩემი მუწა, თომცა როცა ამ ლექსს ვსწერდი, ცოლმა სკამი ზურგზე მდრუწა.

მალიან კარგი უქნია. ასეთი ლექსის დაწერისათვის ჩვენ უნდა „გვედურებოთ“ თქვენთვის, მაგრამ ჩვენი მავიერობა თქვენს ცოლს გაუწევია. ამისათვის მადლობა მას ჩვენგან.

მსახურმა გედრო წყალი შემოიტანა...

— როგორ მოგწონს, ბანო პოეტი-მწერალი?
— მოთმინებიდან ნუ გამომყვან, თორემ—ევემუქრები და მის წინ ვღებები ანთებულ თვალებით და მომზადდებლ შეშტებით.

— თორემ რაო?!—ღრანკ-მონგრევით, დაცივნივთ და ჩემსავითვე გამოუმეტყველებით მიპირილებს თვალებს.

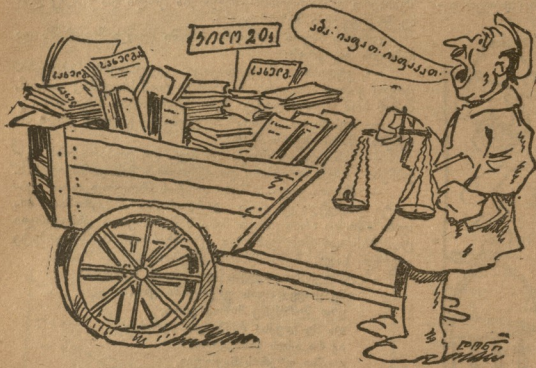
მაგრამ რა უნდა მქნას, როცა კარგად ვიცი ჩვენს სულმანთ შოთას სიტყვები, რომ:

„ქალი კაცისა სწორია ძუ იყოს, თუნდაც ხვადია“.

შეუი.

კონკურენტი

გიაფების მიზნით სახელგამს განზრახვა აქვს 1923 წელში გამოცემულ წიგნების ღირებულებასაც დააკლოს 50 პროცენტი.

ჩემი მოგონება

ორი წლის უმუშევარი ვიყავი. დაკარგე შრომის ბირჯის იმედი. სადაც კი კრებას გავიგონებდი, ყველგან ვესწრობოდი. ერთხელ ბაქთუქტრისტი ახანაგებიან მივედი პურის ფულის სათხოვნელად. განცხადება წაუკითხებ: დღეს, საღამოს 7 საათზე, საერთო კონცერტის დარბაზში შესდგება მუსიკოსთა სახელობა საერთო კრება, რომელზე დაე წარმოების შესახებ მოსწონებას ვაპყობს გამეც მუშელთა წარმომადგენელი. დასწრება ყველა შემსპოსასახეობითვის საუაღებულა.

საღამოს კრებას მეც დავესწარი. დარბაზი არ მიმეგებდა, მაგრამ ახანაგებმა შემიყვანა.

მუშელთა წარმომადგენელმა უპრობლემოდ დაახასიათა ბაქთუქტრისტი შეშინება და უკმაყოფილება გამოსთქვა იმის გამო, რომ წარმოება ძალიან ნელი ტემპით მიდის წინ.

საპასუხო სიტყვით გამოვიდა ტრესტი დირექტორი, რომელმაც განაცხადა:

— რა თქმა უნდა ყველა ის ნაკლი, რაც აქ აღნიშნა პატრიცელ მუშელთა წარმომადგენელმა, მართალია, — მაგრამ აღნიშნულია მეტის გაცილებით შესაძლებლობა არა აქვს, რადგან ჩვენ არა ვკვაყის საერთო დარგში მომუშავე ძალები.

დირექტორის განცხადებამ მე ფორები შემეძინა და სიხარულის გამო გულმა დაკლულ ვარიასავეთ ფართხალი დამიწყა.

— აქ ხალხი ჰკლებიათ და ბირჯაში კი იმდენი უმუშევრებია! — გავიფიქრე მე, მაგრამ უტანდა მომავლად შრომის ბირჯის გამოსი ლაბარაკი ერთ უმუშევართან:

— როგორ შემიძლია სამეურნეო დარგში მომუშავე ვგავაზნეო, როცა ამაზე წარმოედგენაც არა გაქვს და არასოდეს არ გიმუშაია?

მაშასადამე, საქირთო ყოფილა ცოდნა და გამოცდილება. თურქულა შიგ რომ ფეხს მოიკიდებდე, მეტიმ ადვილად გეუჩვევი და შეინწყელი საქესი.

— რაკი ძალები სჭირიათ, მიმიღებენ, ხოლო საქირთა ხერხი! — გავიფიქრე მე და მაშინვე შევედგე წერილის წერას გაუთხში დასამტყლათ.

მესამე დღეს სხვა მუშაობების წერილმთან ერთად, ჩემი წერილიც იყო დაბეჭდული გაუთხში.

აი თვით წერილიც: ბაქთუქტრისტი პარეკლხარისხოვანი განიშენებლა აქვს ჩემი მუშაობის განიხიარებას, მაგრამ იგი ვერ სდგას თავის სიძლიერეში. ამის მიზეზი არის მისი საწინაო ნაწილის გამეც, რომელმაც თავის განყოფილებას ვერ გაძლდა კარგად. სასწირთა ტრესტისათვის ამდენი ადრთ, ანდა ამდენი ტელეფონები? ენაში უპატრონოდ გილა ძველი ფაბრიკი, რომლის შეკეთება და გაყიდვა შეიძლება.

1 საყოთანაზაციისა და ვერების გატრების მიზნით, ზოგჯერ განყოფილებები უნდა განჯანსაღებონ განყოფილებაში, ვერაქ წყ წყვეტი კუ გამოიყვალა, მაშინ შეიძლება ყველადგრო. არც ისე საწილია და დიფერის ფარნი საძეუბრით განყოფილი საწიო მუშაებში, რა ვერც ეს ტრესტის დირექტორმა განაცხადა საერთო კრებაზე.

დღევანე რიხობაზე. — არის სამსახური არის — გაყოფილებით და დიმილით ვუთხარი თავის თავს გაუთხში ამ წერილის წაქითხის, შექმდე.

ამ დეტერმში რომ ვიყო, ენაში ვილა ცამ ჩემი სახელი და გვარი იკითხა. მე მაშინვე ვიცინა — შრომის ბირჯის მიკრევი.

— შე გახლავარ ლევანის რიხობაზე!

— შრომის ბირჯაში ხართ გამოძახებულნი.

— რატომ? — ალბათ სამსახურს გაძლევენ.

— ესლავე მოვილა! — და მე სახლში შევიდი ხალხთის ჩასატყლად.

მეკითხი წავიდა.

— ხომ ვაჭრა ჩემ წერილმა? — ვერსაფიქრადი ჩუმად ჩემს თავს. — მაგრამ ასე მალე როგორ მოხდა ყველაფერი? პირველი სათია, ალბად ჩემი წერილი ცხრა საათზე წაიკითხეს ტრესტში, მუშელთაში, ცეკაში, მთავრობაში, კავშირში და შრომის ბირჯაში. გამოსცეს სწრაფი განკარგულება, რომ მოესწათ ძველი გახეც და მისი ალაგას შე დავენიშე.

— თურმე ავერ გეყოლია საუკუნეთსა საბურთლო მუშაკი და ჩვენ სად ვიყავით? — ალბად ასე ეუბნება ახლა დირექტორი მის თანაშემწეს.

— თავისთავად აღმოჩნდა ამერიკა!

— უკვირს საქმეთა მშართველს.

— აქი კი კარვად წავა ბაქთუქტრისტის საქმე! — იმედობს მუშელთაში.

— ნეტავ რამდენი აქვს ჯაბაგირი საწინაო ნაწილის გამეც, რომლის ადგილს მე მაძლევენ? — ვფიქრობ მე და ბირჯას ეუბნობოდებარ.

— გამარჯობა ლევანის!

— გავიძარჯლოთ! — ცხვირ აწვიცი ვეუბნებოდა ნანწობს და ისეთ სახეს ეტყულებოდა, თითქოს პარეკლად მენახოს ის.

— ვაი შენს პატრონს! — შესისი მისი ხმა.

— რა იცის, რომ ბაქთუქტრისტი საწინაო ნაწილის გამეც ვარ, თორემ თავყანს მცემდა და არა ასე ჩვეულებრივად მომესალმებოდა.

— როცა, როცა დიაცყვით, ამხანაგო! თქვენც ხომ ხამი არა ხართ, რომ ეს არ იცოდეთ; მგონი აქ დიანადეთ და აქ გაიხარდეთ! — მომესალმა როცა მე მდგომ უმუშევრების ხმა.

— ნუ ცხობრობ ამხანაგებო! — დინჯად ვუთხრებო. — მე უკვე საწინაო ნაწილის გამეცდ მაგაზინიან ბაქთუქტრისტი.

ლინა

— ტარტაროვჯანი; თქვენს „ცნობათა მიღება“-ში მაინც დავგებებლე რამდენიმე სტრიქონი; ჩვენ მადლობა დავრჩებით!

პოლი, ამა იმედია იქ მოგაწაწაობ!—მეუბნებნან იქეთ-აქედან.

— ვუცდები, ვუცდები ყველა მოგაწაწაობ...

— ლევარის რობრობაძე!—გამომიძახეს.

— შე აქ ვარ!—შშვიდით ვუთხარი და მივედი გამომძახებულთან.

— გელირსათ როგორც იქნა.—ში-თხარა მან და ქალღილი აწილიდა.—თქვენ იგზავნებთ...

— ვიცი, ვიცი; მე ვიგზავნები ბაქ-ბუქტრესში საინფო ნაწილის გამგეობა. პა-პა-პა! გაგიკვირდათ, თუ საიდან გავიგე? პა-პა-პა! გამოაწერეთ ვასაგზავნი ქალღილი!

— დიაცდით, კაცი! რისი საბჭო ბაქბუქტრესტი? რისი საბჭო ნაწილის გამგე? თქვენ იგზავნებთ შიკრიკად დიზელტურის საბჭოში, სადაც ჯაპა, გირი გეჭეხათ 25 მანეთი. თუ აქ არ წახვედით, მაშინ სასენებით მოისწენებით, რადგან ეს მესამეჯერ არის, რომ ლარს აწობთ. ეხლა ხომ თქვენი პრეტენზიები—რომ გამაგირი 25 მანეთი იყოსო, დაემყოფილებულია!

— თქვენ ცდებით. მე მაგ საქმეს გამოვიკვლიე!—არაზით ვუთხარი და გამოვედი.

საქაროდ წავედი ბაქბუქტრესში და დირექტორის კაბინეტში დაუკითხაველ შევედი.

— არ შეიძლება!—მომაძახა და

რავმა და ხელის ტაცება დააბრია, პავარი ჭირსავით გადმოვხვედი და ეუთხარი:

— ფრთხილად! ხელი, თორემ ამ წუთში მოგსწნი. მე ახალი გამგე ვახლავარ საბჭო ნაწილისა.

— დარაჯი სადაც გავარდა და ცოტა ხნის შემდეგ მისი ხმა მომესმა—დირექტორს ელაპარაკებოდა:

— ვილაც გიეთა, ბატონო!

დირექტორი შემცბარი შემოვიდა.

— რა გნებათ თქვენ!—მომბრთა მან. ითახებოდან სხვა თანამშრომლები შემწინებულნი გამოიყურებოდნენ.

— მიტობდეთ, მე ვახლავარ ლევარის რობრობაძე. თქვენი საბჭო ნაწილის ახალი გამგე, აი ის, დღეს რომ ვახეთში წერილს სწერს. იმიტომ მოვედი, რომ შრომის ბირეაში რაღაც გაუფებრბმა მოხდა, ალბათ თქვენ ვიგზავნეთ იქ ქალღილი და სთხოვდით ჩემს თქვეთან გამოგზავნას სამწი ნაწილის გამგის თანამდებობაზე. ისინი აქ სადაც შიკრიკად მეგზავნიან. ეხლავე დაურეკეთ, რომ აქ გადმომაგზავნონ. დღესვე უნდა შევიდდე აქ მუშაობას. ნახათ, რომ ერთ კვირაში ისე გამოვასწორო საქმე, რომ თქვენც გაიკვიროთ!

— თქვენ ვილაც ხულოვანი ხართ. ცხლავე ვადით აქედან, თორემ მოლიციას გამოიყენებენ!—დამეშუქა დირექტორი.

— რაო? ხულოვანიცა ხართ და უარესიც!—მეუბნებ მე, მაგრამ ხულო დამავლეს და კნწის კვრით გამომაგდეს დეურენდიან.

— ვერ მიცოა ალბად!—ვინ უგვემე თავი. არა უზავს! თვითონ მომწახავენ, შეეხებენებიან და ზოდილსაც მომწიდიან, მაგრამ არც ისე იოლათ დავუთანხმები. ჯერჯერობით კი წაველ სადაც მეგზავნიან—ფიზკულტურის საბჭოში შიკრიკად. 25 მანეთიც კარგი ფულია. „არაარაობას ცალუღლას ხარი სჯობია!“—ო, ნათქვამია.

— როცა ბირეის გეოში ჩავედი, ერთი უმუშევარი ქალღილით ხელში ალტა-ცნუბუი გაბრბოდა.

— სად ვიგზავნეს, ბიჭო!—შევეკითებ, მაგრამ ის უკვე გაფორინდა.

— არა უზავს! ვამგზავნეთ შიკრიკად დიზელტურის საბჭოში!—ფეობხარი ქალიშვილს, რომელსაც წელან უარი განუტხადლ წასვლაზე.

— იქ უკვე ვიგზავნეთ კაცი, თქვენ მომწნილი ხართ ალოიცივიდან, რადგან ეს მესამეჯერ განაცხადით უარი სამუშაოზე წასვლაზე!—და მან დახურა „ფორტრიკა“.

— გამგე... გამგე...—შემომძახეს დაცრებით უმუშევრობა, მაგრამ მე არ შემეცხვინია და არჩინად გამოვედი ვარედ.

ლევარის რობრობაძე.

ს ა გ ო ნ ე ბ ე ლ შ ი

გამოაცხადეს ეს რაღაც თვითკრიტიკა თუ თავისთავის გამოთარბება და ვინდა თუ არა, — აღარ შეგიძლია დამალო თავისი ყალბობანდობა და „საქმენი საგმირონი“.

ეს ყველაფერი იმ სველების ბრალია, რომლებიც შატბერძნის მოღვაწეობდნენ... თი, რატომ არ აღიქვია ის დღე, რა დღესაც ის აღმოაჩინეს.

მართა მე რა მადარდებს? მე ხომ საკრიტიკო არაფერი მაქვს?!

სამსახურში რომ გვიან მივდივარ, ეს რა ჩემი ბრალია? ცოლი მეუბნება:

— ჩენი მეზობელი პეტრე 11—12 საათზე მიღის სამსახურში და შენც იმაზე უფრო ადრე არ უნდა წახვიდები თუ პასუხისმგებელი მუშავია, არც შენ ხარ მასზე ნაკლები!

მართლაც ეს ასეა. მართალს ამბობს ჩემი ცოლი.

ასევე მართალს ამბობს ჩემი ცოლი ავტომობილის შესახებაც და ჩემი რა ბრალია, რომ წაია-მარა ავტოთი დავბოვივარ! განა სხვებიც არ იქცევიან ასე? ეს კიდევ რაა! სხვებს ცოლები და ბებიებებებები დაჰყავთ.

— კავერკოტებში ნუ ხარო, — ამას ვერ მეტყვიან, ერთი იმიტომ რომ თვითონაც არა ჩემზე ნაკლებად არიან გამოწყობილი და მივრო, რაც მთა ფარია, — იმიტომ რომ ბათიმიდან ჩამომიტანეს, არც კი „ვიცოდი“ ცოლს ისე ყყლა.

სხვა რა?!

ჰო, თანამშრომელ ლამაზ ქალებთან ნუ დამტერები ბაღებსშიო, ეს მათი საქმეა. არავინ არ დამილაპავს — აბორტის ფული ყველასთვის მიმიცია.

ჯამავიერი დიდი გავქსოა თუ მეტყვიან, — დეე შემიძიკონ, მხოლოდ იმ საკითხში ჩემს ცოლს შეუთანხმდნენ; მე მაინცლამაზი არაფერი მექმნება საწინააღმდეგო; (ახა სინჯონ ჩემს ცოლთან ამის შესახებ ლაპარაკი!?)

ერთი სიტყვით, მე გული საგულეს მაქვს და არაფერს არ მეშინია... მგერია...

მაგრამ რატომღაც მინც ძალიან მეშინია.

განეთებმა ინსპექციის ფურცლები შემიღიღეს.

განა „ტარტაროზი“ არ მიყვოდა გული გასახეთქაღ?

ყოველ ჯერას ტანში ურუანტელი მივლის, როცა „ტარტაროზს“ ხელში ავიღებ, ცვაბ-ცხვლებს დამიარს ტანში. ჯერ კარიკატურებს ვაგისინჯავ — ვაი, თუ დამხატეს-თუ... მეჩვეულებები წერილების კითხვას და როცა „სამშვიდობის ვაგალ“, შევლის ნუკრივით დავიწყებ ტუტებს.

ათასგვარი ჩემი საწინააღმდეგო კაშპანია ჩავატარე, ყველას ვაგუფებერ-გამოუძვერი, თავი გადავიჩინე თუ თუ ეხლა უნდა მოვიტეხო კისერი თუ შ. გორისელი.

კომატო სააქციონერო საყვავილება

„პეს-ჰონორარი“

აჭვდის სხსელმწიფო დაწინაებულებასა და შიკომ პირებს სინდუსტრიულიზაციო ლმამბა — შისები?!, რომელთა შვირატმსოზა იმამ მღმომკარობის, რომ იხინი (ლუბანბი) ყოფილ-თივის და ყველა მემეტრო სადგურისათვის სა მოღმბიან შესაფირ ალბილების სხსელყო-ბათი ბამოცვლით.

ენიშუმი:

იხმოდა ყველგან საყვედურები. ტალპას!) სიბნელის ვაჭროდა მური, რას გახდებოდა ელსადგურები, თუმცა მკიცხვდა ყოველი მდგომარი. მარე-შენებში?) იყო სერო: თი, რამდენი დაიმტერა ცხვირი; თ, რამდენს მოტუდა ძირში ისერი, როცა არ ახლდა ნაცნობი გზოი!

თუმცაღა მთვარე ხანდახან ღამით ფინაჩ სადგურებს ეხმარებოდა, — მინც არ იყო საშველი ამით — სიბნელე ტალპას!) ეფარებოდა... და ვინ არ იცის, რომ ბნელი ღამე ქურდებისათვის არის მიხურება, — და თუ მოგპარა თთახში რამე, — ვერც კი შეამჩნევ ისე მიძვრება, — ხვლიგენები ხომ ეტრთიან ღამეს, როცა საქმიად ბნელა ქურგებში? არ გაუშვებენ გამოშველად ამებს, თუ არ აკოცეს ძალით ტურებში... ქალის კავალტის იმჩნევენ ცხვარად; (საწყალს ცხვირიდან სდიოდა ძმარი). და ერთი სიტყვით, ასე ამგვარად იყო ცხოვრება მაშინ კომშიარი.

ეს იყო უწინ, შარშან და გუშინ; მდგომარეობა ეხლა კი სხვაა. დღეს სკინჩა ფრინავს სულსა და გულში. ქურგებში სდგანან ენგრი სვეტები და ზედ მკრიდა ეონათურები. აღარ სჩხავიან ბნელში კატები. და ქალაქს ახლოს სერზე ტურები. ქურდ-ხულიგენებმა მოგვკამეს ჭირი — აღარ არიან, მოიხბო ყველა, (ისე ვიცხოვნდეთ მაგ უშნო ცხვირი), — რადგან არ არის აღარხად ბნელა.

თუმცა ამბობენ (და მართალია): — ეხლა ქურდობა უფრო სწორია, რადგან სიბნელე გზა-და-კვლითა და ნივთებს ძებნა აღარ სჭირია. აგურს დავადით ზედ აგურები. ყველგან შენდება ელსადგურები დაღეს აღარ იხმის საყვედურები. ძირს ჩამოჰყარეს მტრებმა უფრები.

„პეს-ჰონორარი“-ს კმპარტმჟლომარე: ლუკა მწვადაძე.

1) აქ შეიძლება იხმაროთ იმ ქალაქის სახელი, სადაც ელსადგური შენდება.

2) დასახლებით თქვენი ქალაქის რომელიმე გარეუბანი, მაგ. ნაძალადევი.

3) აქაც შეიძლება იხმაროთ თქვენი ქალაქის სახელი.

„უეხვარებულნი“

კომბი (მთვარე):

შენ ვადღენას
ახდენ ჩემზე
უფრო, დიდრე
მნათობა მზე,
დღით ისედაც
სინათლეა.
(ეს უხეცო იყო —
სინართლეა).
განათება
ბნელი დამის, —
მსურველი ვართ
ყველა ამის;
ეს კი მხოლოდ
ქალღმის შენა, —
შენსკენ მინდა
გამოვივრება.
მთვარე, მთვარე,
გენაცვალე,
არ ჩახვიდე
შენ ჯერ მალე.

მთვარე:

თუშეა ყველა
პოეტებმა
მე ახადეს
სიქალწულე...
და დავბერი,
დავხსნულდი,
ჩემი როლი
შეგასრულე, —
მაგრამ ბრწყინებს
გზიბლავ კ'ადვი...
ამიტომ,
უფსოდე.

ელმბტრო (პოეტ):

ვა, დავიდგენ
მაგ თვადები, —
ვს უსპირი
და ვის — არა!

შენ პოეტი
— არ ხარ,
— არამედ ხარ
შენ — მახარია.

ენჭი.

გვეწონეს, ვინ იცის რას ვეწამდით.
სახლის პატრონი: — ტი სამა ვარ-
შოკ.

მაგილის უფრო: — მისი მალა, რასაც
მღმური უჩვენებს?

სახლის პატრონი: — ეგ სულ ტყვი-
ლებია. ეგ ქალი ანარხისტკია. ეგ კომი
ნისტების მტერია. ხედავ რა „რინეს-
ნებს“ არდენს ჩემზე! წყალი რომ
არ დაუტეო, დღეში ჩერვონიკისას
დააქვეს. უბორნიაში რო შვეა,
ერთი საათი რჩება შიგ. მოდი და ნუ
დაუტევ კარებს. გყვირი რომელია
რომ არ ვიყვირო მაშ ამოღენა ხალხს
მოვლა არ უნდა?

მაგილის უფრო: — კი მაგრამ თქვენ
კოლ-შილს რაღას ერიო?

სახლის პატრონი: — ჩემ კოლ-
შილს მინდა გავლახავ, მინდა მტკეა-
ში ვიკლავი, ატყენი მე ვარ. მაგას
ვინ ვთავაშს! (აკრავუნებს კბი-
ლებს).

2.

უფროსი მილ: — ბიჭო, თქვი რო-
გორ ამოცალე ამ მოქალაქეს ფული?

ჯიბგირი: — როგორ და ასე (უჩვე
ნებს ორ თითს. მოქალაქეს გული მოუ
ვა და ჯიბგირს გაართვამს. ჯიბგირი
დანას ამოიღებს. უფრო. მილიციონერი
უსტვენს).

უფროსი მილ: — თქვენ ვინ ბრძა-
ნდებით?

მოქალაქე: — მე მიოლარე გახლა-
ვარ.

უფრო. მილ: — მაგდენი ფული სად
ქონდათ?

მილარე: (წითლდება).

ჯიბგირი: — ფულთან კონვერტში
ქალღმის ვნახე. შიგ ეწერა: „ჩემო
საყვარელო ქეთინო, ას თუმანს გიგ-
ჯავნი და მეც მალე მოვალო“.

უფრო. მილ: — საქმე გამორკვეუ-
ლია. (ორივეს საკანში აგზავნის).

ქალი (შემოვარდება): — არიქა, მე
შველეთ, წუხელი ფანჯარა ღია დავ-
ტოვე... გამძარცვე და დედიშობილა
დავჩნი.

მორიგე: — სად სტხოვრობთ?

ქალი: — წყნეთის ქუჩა.

მორიგე: — რადენი ხანი მანდ
სტხოვრობთ?

ქალი: — რაც პირველ ქმარს ვავე-
ქეთი.

მორიგე: ქმარს რაზე გაეჭეკით?

ქალი: — ისე, სება შემაკლინა.

მორიგე: — მოყვით რა დაკარგეთ.

ქალი: — საბანი, რომელიც მესუ-
რია, კრუჟავიანი საცვლები, რომლე-
ბი ტანზე მეტეა, სამოვარი, ტრიკო-
ტის კოსტიუმი, სამი წყვილი ვიქტო-
რიას ჩულქები, ლაქის ტუფლები ზოგ-
რანჩინი, სულ ყველაფერი ბათ ამშ
ნაყდი გახლდათ, ახლმა ქმარმა მო-
მიტანა... (მორიგე სწერს ოქმს)

მწელოლია.

დილა კომისარი ტაგში

1.

მაგილის უფრო: — აბა მოყვეით რა
ზე ვაუჯილხართ?

მადგური: — ბატონო უფროსო,
გთხოვთ ამ სახლის პატრონს დიდი
„ნაკაზანიო“ მისცეთ, რომ ხედავთ რა-
ვარი შესახებავია? რავა ბენსოვესტ-
ნათ იყურება?

სახლის პატრი: — ტი სამა ბენსოვესტ
ნი.

მადგური: — ეგ ჩუმბუიანი ადგება,
ბატონო უფროსო, დილას თვარა, დე-
იწყებს: იგინება, ილანდება, ბოღა
როგორც დილომის ვირი; ხან ერთ
მადგურს აუქოთებს, ხან მეორეს და
ამათზე რომ იჯერებს გულს, მერე მის
საკუთარ კოლ-შილზე მართავს ნადი-
რობას. ეგეტ არ იყოხს, ხან წყალს კე-
ტავს, ხან ფენსადილს და, პატივი
თქვენთან, რომ „გარშოკები“ აუ

სამტრედია

თავის ალაგას

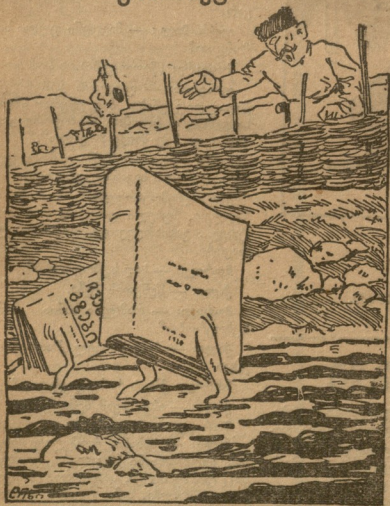
ტარტაროზო, ეს ცხოვრება ფუქია, თუ არა გაქვს გამძღარი კუქია... და მეც გავჩნდი სასადილოს კარებთან — (ფული არ მაქვს და ვარ მგლოვიარეთა), ყური ვცქვიტე, რაღაც უცხო ხმაური და გაისმა: არ აკლია შური! შანტაჟია და სხვა არაფერია (დამეკარგა ამ დროს უცებ ფერია); შევეკითხე: ხალხო, რა ამბავია? რაზე სწუხართ, ან რაზე გაქვთ დავია?! — სამწუხარო კი გვაქვს, ჩემო ბიძია (თურმე მარტო ჯიბისათვის იბრძვიან). შინაწესით გავვიბარცვენ სალარო, ცლუმზე ცრემლი, აწ ამდენი სად ვლევართ? (მომივიღა გულზე ტეცხლი ანთება, და დავარქვი ყაბიღობა ამ თემს). გამასხრდა „გოსტრახ“-ისა ყმაწვილო, და დავეკარგე მისთვის წუთის ნაწილი. და ვესტუმრე დიდი მორიდებითა, მიმაზეხრა თავი თავის ქმბიოთ! გავიფიქრე: უნახავმა, რა ნახა, ამ „გოსტრახ“-მა, მარიალაც მავგრად „ჩაგეს-ტრახა“.

ელსადგური სამიკიტნოთ ჭეკულა, (მასზე ფიქრმა ძალზე დამასნულა), დღე—ღამეში ფული ღვინო ილევა, და ღინამოც მიტომ ხმება, ილევა.

გზა მივცით!

— მაღლობა ღმერთს, რომ ვნაზე ერთადერთი დაწესებულება, რომელსაც ჩემი წიგნი შეუძენია.

რომ ვუყურებ, მეცოდება ძალიან და რომ ჰქრება, ეს სულ ღვინის ბრალია. ეს პირველი, ან მეორე როდია; ელსადგური ლოთზე მეტი ლოთია. საყინულე — უბანია შრომისა (სიტყვა დარჩეს ჩვენთან და ჩვენს შორისა) და ვერ ჰპოვა მზე და შექვი კიდეც მან, თუმცა ბევრი სიმწუხარე იგვმა. გეინემანს დაულოცეთ კოლ-შვილი, აწი გვიდა კაცი ჭკუით მისილი თორემ რას ჰგავს და ესრა ამბავია, რომ მულამყამს იქ ჩხუბი და დავია?! ბროტეკიამ მოგეკლა, გავანადგურა-ქარხანაში, ვამბობ, დაისადგურა. ინსპექტია აღარა სჩანს, თორემ შეიძლება მისი გამოსწორება. მოაყობამზე ლაპარაკი მეტია, (აქ ხანდახან ჭკვიანოც კი ცეტია) ტარტაროზო, მათრახები მაგრათა გადაკარი: ჯაფარას და ბაგრატას. გაწაფხულდა, ჩვენში მზე და დარია. გაიფურჩქანა: ეზო, მთა და ბარია. ეს მღივანი აღბად სითბომ არია, რომ არ ზოგავს: უბრალოს და ბრალიანს. დაღვრემილი არის მულამ მუშასთან. და აწუხებს ცქერით საღვურს, ქურასა. აწ თუ ვნაზე მასთან ცოტა წესია, უნდა ექტღნა ჩემს მთაკოს ლეჭია.

გზისკომი (წოგენბს): — მოხანდით... მოხანდით! წინანდინი: — რაღა მოვბრძანდეთ! ჩვენი მოხვლა თუ გინდოდა, ეს გზებზე ვერ გააკეთე?!

გაგენლი ბიკია.

გამყიდველი: — იყიდე რა! ვერა ხედავ რა მშვენიერია?! ნუ თუ გემოვნება არა გაქვს?
შემყიდველი: — თავიდან მიმაშორე... ტიტვლები ჩემს ოჯახს არ აკლია-

მეორე კი—კოლია, „ოსიც“ ისე ვაგზავნენ, საჭმე არ ვაყოლია, ვა: ძვირფასი ტარტაროზს, მშვენიებაა შენება, მაგრამ ზედმეტ „ატლელოს“ აწ სჯობს გადაშენება!

შემოდგომა ჩალს შობს, ვაზაფხული იასა, ხოლო ქუთაისი კი ასოციაციას!
 დღე ერთია, სხდომა კა დღეში არის ათამდე — დასასრულის ცდაშიც, მორი სულაც ვაეთავადოქმი. დაღვნილობა. დაღვნილობა. ოქ- შეხველ მართლაც ვაზასალა, გამოსვალ—ავადყოფი. ან ვის ეჯიბრებიან აწ სიტყვითა მართალით? სადა, სად დაიკარვა საჭმე პროლეტარული? მოიძიონ, მონახონ, „თორემ ასე არ ვარჯა: სიტყვის კორინტელში საჭმე—გადაიკარვა!

წერილი ტარტაროზს

ქუთაისიდან.

ტარტაროზო! შეგპირდი, მეც მოვართვი: — ა, რითმა — მართლაც გამოგავცოცხლა საკირემ და ბარიტმა. გორაკებში, იქ, სადაც ვაცის ფეხი არ ჩანდა — საოცნებო სილალით მუშაობა ვაჩაღდა. ვაჩაღდა და როგორი: — ავთვალს არ ენახება, ხუმრობაა - ქარხნებით ქუთაისის ალება? შეუძლია არა სოქვას ამ ქარხნების მნახველმა: — რა გონებამ აავო, ააშენა რა ხელმა?

იყო ერთი ყმაწვილი, დღეს არა სჩანს ათი — ტელეფონზე ბაასი მას უყვარდა ავენსათ. მეც ელსმენით ვიკითხე — იყო ცული ამინდი: — ალოო! ნეტა სადააპქრა აწ ბარიტის რაინდი? — და პასუხსაც იმწამსვე მისწავლა ყური ჩემია, რომ ბარიტის ვაგებატონს მუშისთვის უყვამია, ვუსჭიქი: — იქნება შტერია? მაგრამ, გამოირკვა, რომ... „გლავნი“ ბულალტროია!

ჰმ!.. ელსმენით ვასხენე, თვალიც მასთან აშვიკობ, მაგრამ რა შუაშია აქ თამარა, მამიკო? რა და ჩვენი ელსმენე ურემსავით ჩქარია, ხოლო სულაც არ ჩქარობს, როცა ვარეთ ქარია. წვალობს ტელეგრაფისტკა, თითქოს თავს უკბენია, — იქვე ცდაში თავს ყვინთავს წულუკიე ბენია. და შენ ფიქრობ:—მთ ტანჯვას, ან წამებას არ იძებს, ტელეფონის უფროსი ალექსანდრე შანიძე? როგორ არა: მან დიდხანს მიხეზუბი იძია, მაგრამ ვერსად მიავნო ტარტაროზო, ბიძია!

იცის, ვიცი, შენც იცა: — მშვენიებაა შენება, მაგრამ ზოგიერთ ნაშენს უნდა გადაშენება. ვსთქვათ:—ჩვენმა სახელგამმა ბრძანას — რატომ ინება იორილენ ნაბიჯზე სამი ვანყოფილება? სამი გამეც ერთ საქმეს—სად, ან როლის ნლობია? მერე ვანა ეს არის რეიემ - ეკონომია? ერთ გამეც—ივანე.

ნუ გგონიათ—ქუთაისს ბედი არა „სწყოლობდეს“ და დაიკენის მაგივრად სტრუდენტი არ ვალობდეს. მოლოცული ვერ მონახეს, ექებდენ—მედავითის და ბედათ ეკლესიის ახობამ დაგვითმეს. ახლად მის ვაჩენაში მალლა იღვრით ერთა, მაგრამ ვინ გაუჩინა მას ამდენი მწყერია?

ვაჭრებზე არასა გწერი, დარდი არ მაქვს ამითი— მათ კი გამოაცალეს ძალა და არაქათი. საქონელზე მეტი აქეთ მრავალფერი ქორები: — სულაც არ იცოდებენ მათ ფინ - ინსპექტორები. უყვე კარგად შეატყვეს დღეს მათი მზე რომ ქრება და ამიტომ ითხოვენ გადაიკცონ ნოქრებათ. ზოგს მართლაც კი იღებენ, ზოგს კი—ბედი არ წყალიბს და უსაქმით დღე - მუღამ ბულვარში დატანტალობს.

ეხლა ცოტა მაცადე და მომავალ კვირამდე მრავალ მათვანს მოვითარეც ვჯოჯონეთის პირამდე. გვგვირი კონია

ოზურგეთი

ვის უნახავს, ვის სმენია
 ოზურგეთის „კაფენია“.
 წითელ ჯვრის კულბს ეძახიან,
 „ია-ვარლით ნაფენია“.
 „კაფენიას“ ხაზენი
 გოროგია და გერმანე;
 (კოლია კი ამხანაგად
 მიზოლდ ეხლა შეიყვანეს).

გულგაშლილი დახედრა აქვთ
 ჩაგინტენენ ეშმაკ თვალბს,
 შეგზინჯავენ თუ ჯიბეში
 ფული ბლომად გიჩხრიალებს.

აქვე არის „მა-ბიჭები“
 უყვართ ფულზე ჩაქა, ნარლი,
 აქ ხშირია მუჭტი-კრივი,
 გინება და გარტყმა მარლი.

მოსაგებში „ტომბას“ გარდა
 წილიც კი აქვთ „ხაზენებს“,
 ძმა-ბაჭურად გაუყოფენ,
 აბა მათ ვინ აწყენებს.

ოჭრუსა და გოხიძეს
 ნარლი უყვართ; კარტი არა,
 მანათიანს აგოგებენ
 მიღის-მოდის „ხელზე ფარა“.

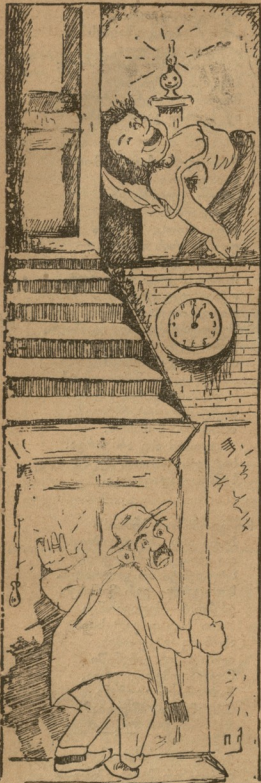
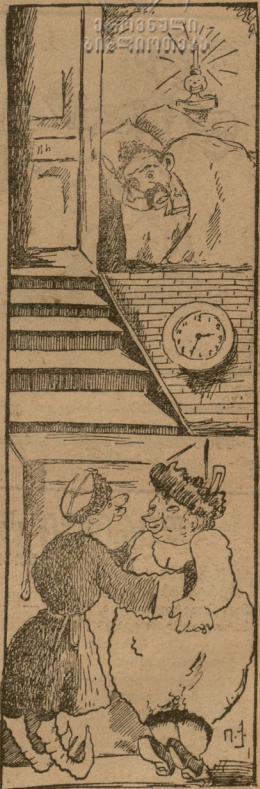
აქვე არის თეოფილე
 ისიც ნარდის ჩემპიონი,
 კოლიასთან თამაშობით
 ჩამოუღდა „დუქნის ქონი“.
 „ოცდა ერთის“ მავიდაზე

მთავარსარლობს თემურაზი,
 „ჩოკუსნიკობს“, მაინც ავებს
 და ამიტომ მოსდის ბრაზი.
 იქ „სოლი“ და სასმონი
 ჩამომჯდარან ცეცხლის პირად;
 შვალაშვილის აგოგებენ,
 ათენებენ უფრო ხშირად.

აქ ოთახში ჩოჩქოლია,
 ენახოთ საქმე თუ რაშია;
 წარწყურა „სხვა ნუ მოხვალთ,
 აქ ბაქარას თამაზია“.

და განახვათ ნეტა ის დრო,
 როს ატყდება თავის ფხანა,
 და გინება მუშტი-კრივით
 იკეტება ყაფა-ხანა“.

„ეც“.

ცოლი:—სულ კრება და კრება!
 ხომ გიოხარი — თორმეტ საათამდი
 მოდი-თქო ეხლა აბრახუნე კარებზე
 და ეგდე მანდ,—ეგებ ჰქუთ ისწავ-
 ლო.

მამარი: — დედაკაცო, ამდენხანს
 საღ აგდებარ? არ გაგიღებ კარებს,
 თთქოს მგერად მეძინა და არ გამოვიო.
 ასე ვიცი სამაგიეროს გაღანდა!

ამბავი სკვერში

გახსოვს ტურფავ, ჩვენ დიდ სკვერში
 მე და შენ რომ მტვერში ვრბოდით?!
 ნეტა ამ დროს სიყვარულსა
 ჩვენ აქ მტვერში, როგორ ვგრძნობდით.
 შენ მოსწყვიტე ქორცა ვარდი,—
 მემზოვემ ჩვენ დავეშტრაფა.
 ცაფალერმა შემოვკარი,
 ველარ ჭამა სამ დღეს ფაფა.
 ან შენ მაშინ რა იცოდო...
 ან შენ გიჟმა რა იცოდა—
 უფულოობს გამო შტრაფი
 ორი კვირით შემეცვლოდა.

გამოველი მე ციხიდან,
 ექ ვიყავი ორი კვირა,
 რომ შეგვდი და შემოხიხედე
 შენმა ნახვამ ამატირა.
 დაგუურებდი... ველარ გავეძლ,
 ლოყით კოცნა მე მოგპარე.
 შენ შეკრიბი და ლამაზ ხელით
 თავში მაგრად ჩამაფარე.
 ან შენ მაშინ რა იცოდო
 ან მე გიჟმა რა ვიცოდო,
 რომ ამ ჩაფარებისთვის
 თვით გამასახში შეგვხედებოდი.

ლემბარსი რომსობსამ: — კიდევ-და ასე სჯობია, რომ თანამედროვე ლიტერატურას მარილი აკლია, თორემ მაშინ მარილი ასე იაფი არ იქნებოდა — მწერლები დაიბაცებდნენ. მარილის კრიზისი — ლიტერატურის კრიზისი სჯობა.

გავაგროთ „კოზილია“

ჩემი ცივა ახლა გასათხოვარი! ბევრი ახალგაზრდა უტრიალებს ირველივ, წონავენ, ზომავენ და რო ვერაფერ წუნს უჩვენენ, მაკნაქალი მაქნაქალზე მოდის.

კვირაობით მაინც ჩეერანწყკებიენ მაქსიმ გორკის ვაგონებით; დილიდან საღამომდე იგენის პასუხის გაცემას უნდები, თქვენ რომ შემს ჭიშკარზე ჩამეიაროთ, გეგონებათ ღობტური ჩამოსვლა აქანია და ამდენი ალვია ხალხი მასთან საჩვენებლად მოწერტილოა. ან და იტყვიან:—ტერს და ავისას, ვინცხას ფეხი გოფუმიკიაო! მე და ჩემი ქალი რავეც კი ვაქვს მეცილით,—დავჯდებით, გავევიდომბთ ფეხს ფეხზე და მულამ იმის „სოვეტში“ ვართ—ვის გავატანოთ, რა პროფესიის კაცი გჯობია.

— უჩიტელს გავატანოთ, რაია მერი, —საწყალს მბღენბის ჩიჩინით თავი ვეპეღლები უფრინავს და მერი კიდე ისე პაწა ქრას ღებულობს, რომ წინეტილებით რო ქაშის, ქალი მაინც მიმშლით ხელში ჩააკვდება!

გავატანოთ რკინის გზის მოსამსახურეს—მაშინისტ, კაია, ჯამაგირს არა უშავს, დროს ტარებაც ექნება, დღეს ლანჩუთში რო ფიქრათ მოუვიდეს, ხვალე თბილისში შევტავს, წე ლიწადში ერთჯერ მოსკოვშიაც ამოყოფს თავს უფავა ბილეთით, — მარა რა ვამევიდა — ყოველ საღამოს ლორიგით მახუთში ამოთხუნული მოვა, ყოველივეს ტანი უნდა დაბანოს, და მე ჩემი ცივს მექსეს და პრაქკათ ვათხუებაზე ვერ დავყაბულები!

— გავატანო მიწის გუქს, — რა გამევიდა, გარაბორუნებს—მიწია, გარაბორუნებს—ჩრქვანაქვევს, შექაშს, სულ მიწა; ერთდერებს, მარა ოქროს მაინც ვერ ნახულობს, არ ღირს!

— გავატანოთ დიდ კომუნისტს, კაია, ჯამაგირი ბლომად აქვენ, მარა აგენზეც ექვი შემადის, „გარაბორუნობს“ რომ უძახიან დაადუნ გავიწილ ნოჩაზე და პარტიდანაც გამოუძახეს.

ხოდა, ჩვენ დამეც რო ამის ორგვლივ ვტრიალობთ,—აი ჩემი ცოლვით საფეც ცივა (სიცილს) გეყარის თავზე კიბივით!

თავს ნუ იწუხებთ, მე ვიცი ვისაც წყავობი, მაკნაქლობით ვათხუება საქონლის ბაზარზე ვაყიდვას გავს. ახლა შეეყარება მოღაში და მეც შეეყარებულს უნდა წაყვეთ!

— აბა, შე — დედა — გავლივოლო, დედა შენი მროხა ყოფილა და მე ხარი რო მაშვლობით მევიყვენე?

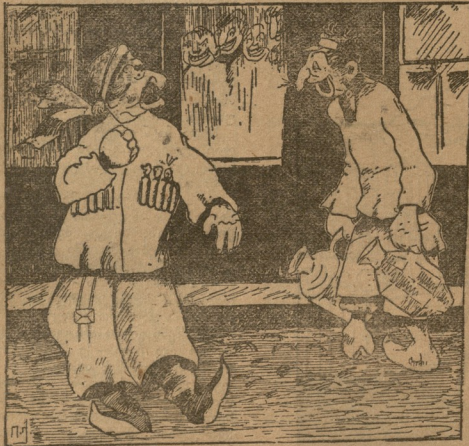
ჩვენ შენი გლახა არ გვიენდა! შეყავარებოთ რო ჩვი, —ქე შეგეყავარებს და მერი ერდამანეს თვალში რო ჩოუფარდობ, თითსაც პრ ამეცობთ. მედა დედაშენს გეძულს აბა ერთიანეთი? ნამეტანი ვადაკარბებული სიუყაროლით მომსვლია — შენთანაც რამდენჯერ ჩამიკონცია დედაშენის ლეჩხუბის ვამლიგით წითელი ლოკები! მე უმისოი და მას უჩემოთ ერთი მინუტიც გევენდება! შენც ასე მოგვა, ჩვენც დიდათ კმაყოფილი ვაბი ხლებით!

მარა თქვენც არ მომიკვფოთ, რომ მარაქო ვჯობივით ფეხი, ვერაფერი მაუსებრეთ, მარა მე და ჩემი ქალმაც დაან გავამაგრეთ პოზიცია: აბა ჩვენ და აბა იგი, ვინ შეავდებს ბურის ლელოში! თუ — დავგვლია, —დაიღუპავს თავს და იგია, —ხოლოაობა ვინცხა თავზე ხელაღებულს ს — გინთანს თაღლის ცხოვრება ექნებათ, მერი კკრავენც ორჯო პანჩურს და ისეც ჩკი სხათაბალო იქნება. არა, იმას არ კკტყვი შეეყარებით ვათხუება გლახა თქვა, მარა უბედურება იმამა, რომ ახლანდელი კაცის სიყვარული მარტის თოვლივით უღდუფრია. თაღლის ჯამში ნალველი ეწვევება; ხლება ვაყარა და ტირილით ვაბეთქილი გოგონები მომბოლებს ჩამოუფუყულებიან სახლოში. მერი კი ჩჩქქუნებენ თავში ხელს, მარა გვიანაა.

რო კამ არ მოგვივიდეს ახლაც ვაფრთხილებ ქალს: გავამაგროთ „პოზიცია“ უფრო და უფრო და მაშინ გევიყვანთ ჩენსაც თუ არა და, ჩვენც ვატყვობთ ჩვენბული ცივა ვინმეს კვახზე წყიტყვა.

თუ გევიყვანეთ ჩვენი, ხო კაი, —თუ არა-და, მშვილობით თქვენი ზიაროყანა!

შეურაცყოფა

— მაძღარი კი არა, ცარიელი პუ-
რაც არა მაქვს ხოლმე სადილოდ.
— ერთი მანეთი უნდა მასესხო შე
ნგან, კაპიტან სხვა-მანეთს სთქვა
და საჩქაროთ წავიდა.

— ერთი მანეთი უნდა მასესხო სა-
სალოდითი.
— არც ერთი კაპიტანი არ მიდგეს
და არც სადილი მაქვს სახლში. ისეთ
მდგომარეობაში ვარ რომ, რომ არა
მრცხენიოდეს ვიტყვირებდი.
— საცვირველია, რომ ყველა ერთ-
ნაირით ლაპარაკობო.
— ვინ ყველა?
— ყველა! ვისაც ჯიბე სამსუე გა-
ქვო.
— არა ბოძია, არა! ჯიბე იღარაიქსა
აქვს სთქვ, წვიდა ის ღრო.

— არა, უნდა მივეყე ამასა და სწო-
რედ სადილის დროს შევასწრო სახლ
ში.

— ეტყვი და წავიდა.
ვიკარაუდ და სწორედ მაშინ მივე
დი, როცა სუფრა იქნებოდა გაშლი-
ლი.

— კარებთან მიხრაკულების სუნი
მეცა ცხვირში. დაეკავუნე. გამოვი-
და მოხალე.

— სადილობენ!— მითხრა მან იმ კი
ლოთი, რომ წყესულიყავ.
— სწორედ სადილობა ვარ დაბატი
ყვებული!— ეუთხარია და შევედი სახლ
ში.

— ცოვად მომეგებნენ. ცალიყბით მიხთ
ვის, მაგრამ მე თავხედურად დაე-
ჯექ სუფრაზე.

— სუფრას თისნაირი სქმელები და
კარგი ღვინო ამევენებდა. სხვადასხვა
ჭიჭიჭი, სხვადასხვა მათილფეხი—
ერთი სიტყვით ზედ ჩიტის რძეც მოი-
პოვებოდა.

— იგი! რა კარგია კიი ცხოვრება სა
ხლში, ხოლო ცუდი წუწუნი ვარო,
ქუჩებში!— წამოვიძახე და შევეცქეო-
დი ხარბად!— გელოვით ვესხვიდი თაყ
სეთილ-სამძებლებს.

— თვლებს გადმოკარკული მიყურე
ზღენ ყველანი. ეტყობოდა ოჯახის
თაყ სულ დაეკარგა მადა, დანა-ჩან-
გაღს ვეღარ ხმარობდა და ბოლოს
„აედაც ვახდა“.

— რაღაც არ შემძილან!— სთქვა
მან.

— უი, დამიდგეს თვალი— შემოიკ-
რეს თავში ქალებმა ხელი და „აედაც-
ყოფი“ მეორე ოთხში გაიყვანეს.

— მარტო დავტრი.

— იანი დღის საგზალი ეკვამ,
ღვინოც დაღვოდ სხვადასხვა გუ-
როსა და გადაწყვიტეს: სანამ
ღუშუეუარი ვარ, სადილის დროს
შევიარო ხოლმე ნაცნობ პასუ-
ხისმგებელთან. მანეთოდ ვერსად
ვერ შევემ ასეთ დიდებულ სადილს.
ფეშანგა.

მეძამეძი (პევირის): მა-ლა-კო... მალაკოთ!
ს.ო.ფულინი: — საიდან ვაიგე ჩემი სახელი? რას ჩამცივებინარ, კა-
ტო? მალაქო თუ მქვია, შენზე ნაკლები ბიჭი ვარ თუ!

„სახალი სენი“

— როგორა ხარ, სიმონ?
— ძალიან ცუდათ.
— რათა?
— რათა და ფული არ არის.
— სწორედ ესლა უნდა მესესხნა
შენგან ერთი მანეთი სადილის ფუ-
ლიად.
— უჰ! რას ამზობ კაცო! სადა მა-
ქვს! კაპევიკი არა მაქვს.
— რატომ კაცო? პასუხისმგებ-
ლებს კარგი ჯამბაგია გაქვთ!
— პურის ფულად არა გყავიფენის...
სთქვა და წავიდა.
— როგორა ბრძანდები ბატონო
ნოე?
— ძალიან ცუდათ!
— რათა კაცო, მთელი ქალაქის
ამშენებლობა შენ ჩავიგადა ხელში!
— მერე რა არის რა! სხვის ვაშე-
ნებ და ჩემს ჯიბეს ვაკლებ!
— ასე რომ ქველმოქმედებას აწუ-
ვით არა?
— დიხაბ? რომ ეწევი ქველმოქ-
მედებას, მაგრამ ვინ დამიფას! ამას
წინად მფლანგველის სეაზუდაც კი
დამსგეს.

— მართლა? მაგრამ რაკი ასეთი
ქველმოქმედი გული გქონია, მოდი
ერთი მანეთი მასესე სადილის ფუ-
ლიად.
— რას ამზობ კაცო, კაპიკი არა მა-
ქვს თვალზე მივდარო— დღეს არ ვი
ცი სადილობა მექნება რამე თუ არა,
შენ კი— მასესეო... მშვიდობით,
მშვიდობით!
— საიდან მოდიხარ, ბესო?
— ნარკომპროსიდან.
— აკი ფინსახკომში მსახურობდი?
— ფინსახკომშიც ემსახურობ, სოე
ნარკომშიც, სოენახკომშიც და ნარ-
კომპროსშიც. ადენე საქმეებს ვერ
აუღივარ.
— მე კი არსად არა ემსახურობ სა-
მი წუწოქიდა.
— ნეტავი შენა, რომ არსად მსახუ-
რობ. თავისუფალი ხარ!
— ეგეთი თავისუფლება ნემც დაგ-
ლოვდეს, კუბი ცარიელი მაქვს.
— რა ფუყით მერე, არც მე ვარ მა-
ძღარი.
— როგორ, ხუთი სამსახური გაქვს
და არა ხარ მაძღარი?

ჟურ. „ტარტაროზი“-ს რედაქცია აცხადებს

კ მ ნ კ უ რ ს ს

იუმორისტულ მოთხრობაზე

მოთხრობის შინაარსი აღებულნი უნდა იყოს ჩვენი თანამედროვე პროზა-ცნობრები-

დაწ.

სიღრმით მოთხრობა არ უნდა აღებამედროდეს „ტარტაროზი“ მოთამბავულ ჩვეულებრივ მოთხრობებს; დაწერილი უნდა იყოს მხელნით და ბარაკვეთული ხელნით.

კონსერვტივი მონაწილეობის მიღება შემწეულია ყველას, გარდა ჩვენი მოწამივი თანამგრობამისა და მწერლებისა.

საუბეთესო მოთხრობების სუთ ავტორს მიეცემა პრემია:

პირველი — 30 მან.

მეორე — 20 „

მესამე — 15 „

მეოთხე — ბაზ. „მუშა“ და ჟურ. „ტარტაროზი“ ერთი წლით.

მეხუთე — ბაზ. „მუშა“ და ჟურ. „ტარტაროზი“ ექვსი თვით.

გამორგავნის უპანასკნელ ვალათ დაწინაურულია #1 მისი, რის შემდეგ მასალა აღარ მი.

იღება

წერილზე უნდა იყოს აღწერილი ავტორის სრული შინაობა: სახელი, მამის სახელი, გვარი, პროვინცია და სწორი მისამართი.

სასურველია ავტორის ფორმალური სურათი, რომელიც მოთამბავდა ჟურნალში. მოთხრობა მოწონებული იქნება შიშის მინა.

დაწვევებულ წაწერებებს რედაქციას იწავას და მათ შესახებ არც მიწერილ-მოსვარას აწარმოებს.

ჟურ. „ტარტაროზი“-ს რედაქცია.

ჩიბათი-ლანჩუთი

ჩვენი მგზავრობა

ორკვიის დღეს ვაგზობრივი თუ არა, ორარწინი ტალახში ჩავეყვით. ჩემოდანი ტალახში დამეკარგა, მაგრამ ჩემოდანს ვინაა ჩოლა, — ტალახიდან ვეღარ ამოვიღე. მოვიტყვი ვიროლი. ამ დროს დავინახე ერთი გლეხი, რომელსაც ზურგზე ბავში შევიდა და მუხლამდე ტალახში ჩემსკენ მოდიოდა. ჩემთან რომ მოვიდა, ბავში ღობეზე შესვა და მე ტალახიდან ამომათარა.

— სად მივაყვას ვგ ბავში? — შევეკითხე მალაობის გაღატაკის შემდეგ გლეხს.

— სკოლაში მივამყავს, — დაიწყო მან, — ჩვენი გზები ისეა წამხდარი, რომ კაცს უფრო ადარ გაველხა. ბავში რომ მარტოდ ვამოღებ, ვებ ჩიხორის ტალახში. ამიტომ ვაწარებელი ვარ კაცი: დღას დევიკამწეწ, შევისამ ბავში ზურგზე და მივამყავ სკოლაში. ნამუშაოდებს, მეტყინებდა რომ მოთავსებდა, ისე სახლში მომავს. — გაათავა სიტყვა გლეხმა, ბავში ზურგზე შეისვა და გზის გულდა.

მინდოდა ღობიდან ღობეზე ვავეყოლოდი და იმ ჩაქსულოყვი ჩიბათში, მარა ცოტა რომ ვავეცი, პატრონმა თვალის მომკრა და დამიღვენა. მე თავს ვუშველე.

— პი ვილი, ვაგორკრა ღმერთი ვინცა ხარ და ვერ მოგიწვარი, თვარა ვაგაზრევიგები წელს! — მომაბახა უკან.

შევატყვე, რომ აქედან აღარ ჩაისვლებოდა ჩიბათში და დავერდნი ისე ღანჩუთში.

გამრახებელი შევიარლი აღმასკომში.

— გამარჯობა შენი! — მივამხე აღმასკომში, თავმჯდომარის. — რას დევიკობთ, კაცი, გზების შესახებ? საშინელი მდგომარეობაა, — ტალახში კინალი ჩაჩიხივი!

— გზების შეუკეთებლობა არაა ჩვენი ბრალი, — დაიწყო აღმასკომი. თავმჯდომარეებ, — სტავდასხვა მიზეზებმა შევიკოლა ხელი. ახლა ვაგაფხულოა და თესვა, ხალხს არ სკდება. საშინარო უაძინებლობა შევიკოლა ხელი. ზაფხულში მარგალი და თონვა იყო და, ხომ იცი, ხალხს არ სკვლიდა. შემოდგომაზე მოსკლის მი-

ლაგება იყო და, მაშინ ხალხს ხომ სულ არ სკვლიდა! დიხ, ყველა ამან შევიკოლა ხელი, თორემ ასე რომ არ ყოფილიყო, გზებს შევაკეთებდით!

ვათმობრუნედი აღმასკომიდან. რკინისგზას დავადექი და ჩავედი ჩიბათში.

აქ შევიღობიანობაა.

ყენს ნაკლებად მუშაობენ; დიშარდის დუქანში კარტ-ნარდის სათამაშო მოუწყვიათ. ვაჭრები ვამრავლებულან, ძალღებნი შემოსვიან კოპოვრატეს და „შესაქმელად“ უქურბენ.

ყველას თითოეული ჩამოუარე და ამბავი ვკითხე.

— მიუხედავად იმისა, — მითხრა აკანკალებული ხმით ვინჩქამ, — რომ ხალხს დიდი სიყვით ვუყავი — სამიკტრო ვაგვსენი და ღებო სახლში მივუტანი, — „აქსადებმა“ არ დაფასეს ჩემი ამავი: ერთი ჩვევირი ოტკა მინახეს, რომელსაც ჩემად ვყიდი ვლეხებში და ასი მანეთით დაემტრავეს. რას მეროიდენ? დამე აღარ მინახეს დარდისაგან!

— სენიდას ვევიკავარ დავეკტავ დუქანს, — დაიწყო ივენემ. — ვადასახდებს ვეღარ ვაგვეთელი. დავეკტავ, მარა ხომ ვაგაზარე მაშინ კოსტივი და კოპოვრატევი?

— უცეცხლოდ ვიწვიბი კაცი იმდენი ვადასახდა დენი შემეწირეს! — მითხრა კოსტამ, — დავეკტავ / დუქანს, მარა ჭი არ ვაგაზარე ნეტორივი და ქრისტოფოვრაი?

კოპოვრატევიც ვაგვსწვი, რაღაცა მინდოდა მეყვიდა, მაგრამ რომ მიუთხოლოდი, იმედი დავკარგე: კოპოვრატევის წინ იმდენი ხალხი დამდვარყო რეგში, რომ რიგის მოლო საიშინა პატარასა ეზომლი არეულდა. — რა ამბავი ამდენი ხალხი? — ვკითხე ერთ გლეხს.

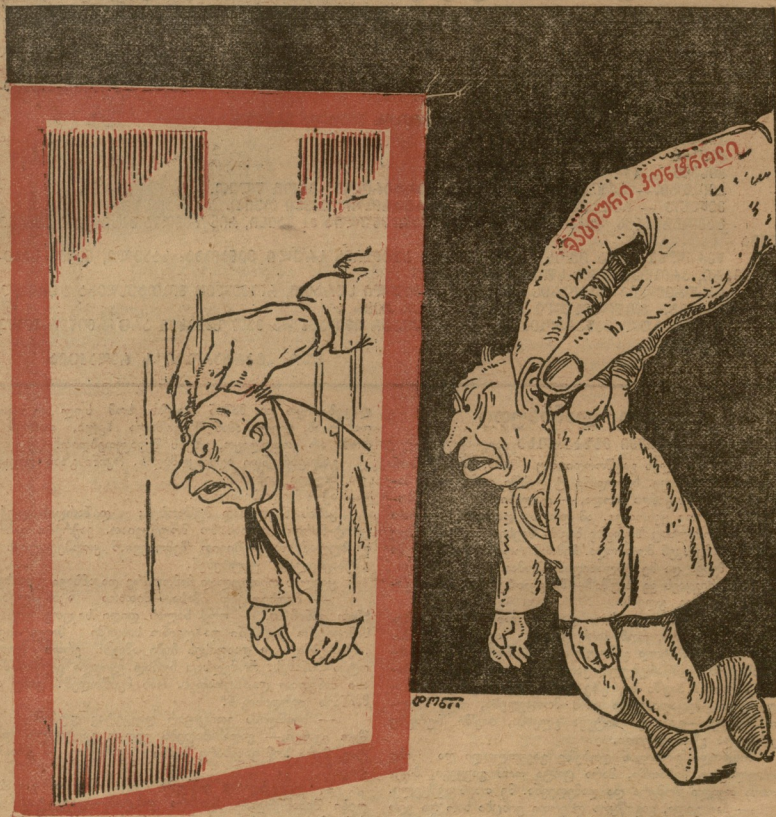
— კოპოვრატევი ვერ ვაგვაყვიდილებს. ახალი საქონლების მოსკლის დროს, ასეთი რიგია. სდერქა — რომ გინდოდეს, — მთელი დღე უნდა აცადო რიგში. — მითხრა მან.

შევატყვე, რომ დღეს არ მომიწევდა რიგი და საქმე ვიწვიდი.

მიშა ჩიბათელი.

„მაიმუნნი და სარკე“

ქვემოთაა
საქართველო

დაანახვეს მას სარკეში საკუთარი სახე
და იუვირა:—აი რას მგავს! ეს რა დავინახე?!
ერთი ბეწვით რომ მას გავდე: იგი ლმერთო; მაშინ
თვითმკვლელობის მიზნით მაშინ, ვისკუბედი ზღვაში.